

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 31.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874608368/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

— Du er alstillens saa utidig, mumlede Ane.

Da Præsten traadte ind i den unge Enkes Dagligstue, skiftede Fru Cecille Farve, men Præsten gik sikkert og ugenert hen imod hende, rakte hende Haanden som en gammel Bekendt og sagde:

— Fruen ønskede at tale med mig; og da Cecille stod tavst, medens hendes Bryst arbejdede, fortsatte han rolig: De har haft Sorg og søger Trøst?

— Ja, hviskede hun næppe hørlig.

— Og jeg kan sige Dem, De er paa rette Vej; jeg saa' Dem i Førgaars; jeg kunde se paa Dem, at Deres Sjæl fløj opad.

— Ja, hviskede Cecille endnu sagtere.

Pastor Alstrup lod sit Øje løbe om i Stuen og fæstede det dernæst paa Bordet foran Sofan, paa hvilket der laa en Del Bøger. Han rakte hen efter en af dem; det var et Bind af Fr. Paludan-Müllers Digte. Han slog op paa det yndige lille Digte: „Nattevagt“ og læste det dæmpet, men med kunstnerisk Anvendelse af Stemmens dybe Register; dog med stærkere Fremhæven af de to sidste Strofer:

„Det sorgeligste klinger
harmonisk da og smukt,
det tungeste faar Vinger
til cristlig Eihimmelflugt.
Det ringeste forevarer
sin Plads i Livets Krans,
det mærkede sig klarer
i disse Stranders Glans.

Og i vor Aand sig sænker
den store Fæderaad,
som løser alle Lænker
og bryder alle Bænd;
og naar de sidste fulde,
da føle vi med ét:
At Gud er all i alle,
og alle kun er ét.“

Han fæstede sine blanke, tændrende Øjne fast paa Cecillies; hun havde fulgt Læsningen med en Henrykkelsesgyser.

— De elsker Poesi, kære Frue? spurgte han.

— Den har tidt trøstet mig, naar jeg følte Mørke og Tomhed i mig.

— Fortræffelig. Jeg forstaar Dem ganske. Poesien fylder Sjælen med uendelige Længsler ved sine dybe, men dunkle Antydninger